

ΜΙΚΡΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

(Συνέχεια και τέλος)

B.

ταν ἀπεσύρθην ἐν τῷ κοιτωνίσκῳ καὶ κατεκλίθην ἐν τῇ μικρῇ του κλίνῃ μύριαι σκέψεις ἐπεφοίτησαν εἰς τὸ πνεῦμά μου. Μὲ τοὺς ὄφθαλμοὺς κλειστούς, μὲ τὸν νοῦν ἐν ἐγρυγρῷσει, μὲ τὰς αἰσθήσεις ἐν ἐνεργείᾳ, πᾶκουν τὸν μονότονον κρότον τῆς μηχανῆς καὶ τὸν φλοιόδον τῶν ἐλαφρῶν κυμάτων, τὰ δοπιὰ ἐν τῇ ταχύτητι τοῦ σκάφους ποπλάζοντο τὸ ἔξωτερικὸν τοίχωμα τῆς κλίνης μου.

Καὶ ἡ συνάντησις τῆς αἰθερίας ταύτης μορφῆς ἐν τῷ ταξειδίῳ καὶ ἡ δομούτης αὐτῆς πρὸς τὴν ὑπαρξίην ἐκείνην, πῖτις μίαν ὑμέραν φυγοῦσα μακράν μου ἐγκατέλειπεν εἰς ἐμὲ τὰς γλυκυτέρας τῶν ἀναμνήσεων, καὶ ἡ πρὸς δάλιγους ἐγκατάλειψις τῆς πατρικῆς στέγης, καὶ ὁ τόδον σκληρὸς χωρισμὸς ἀπὸ πρόσφιλεστάτων προσώπων, καὶ τὰ πτεροφυήσαντα ὄνειρα τῆς νεότητος, ὅλα τὰ αἰσθήματα ταῦτα ἐν σειρᾷ καὶ ἀλληλουχίᾳ παραδέξων μορφῶν, καὶ σκέψεων ἐπανῆλθον ἀπὸ τοῦ ἀχανοῦς τοῦ παρελθόντος. Καὶ ἡ καρδία μου ἐμαλακύνθη καὶ ἡ συντριβὴ ὑπερπλήρωσεν αὐτὴν καὶ ἥσθανόμην διποθυ μοῦσαν ὑπὸ τῆς λύπης τὴν ψυχήν. Πόθοι πρὸ πολλοῦ ἀπολεθέντες, καὶ ἐλπίδες ταφεῖσαι ὑπὸ τὴν ψυχὴν πλάκα τοῦ χρόνου, καὶ ὄνειρα συλληφθέντα ἐν νεανικῷ ἀλλοτε δργασμῷ, ὅλα, ὅλα προσδέλμανον ἐκ νέου σάρκα καὶ ὅστα καὶ ὡς ὀραῖαι εἰκόνες καλειδοσκοπίου ἀντιπαρόχοντο ἐν ἀπλέτῳ φωτὶ πρὸ τῶν ὑμικλείστων ὄφθαλμῶν μου. Καὶ ὅλα ταῦτα διατί; Ποιὸν ἦτο τὸ αἴτιον τῆς τοσαύτης συντριβῆς καὶ ποία ἡ δύναμις, ἡ ισχύσαντα ν' ἀνακαλέσῃ αὐτὰ ἀπὸ τῆς ἀδύσσου τῆς ἀληθίης;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην μορφὴν γλυκεῖα, λεπτοτάτη, αἰθερία, ἐνδάρκωσίς τῆς ἀγαθότητος, τῆς εὐγενείας, τοῦ κάλλους, ἑνωρθοῦτο πρὸ ἐμοῦ μειδιώσα, ὡς νὰ μοὶ ἔλεγον ὅτι ἦτο αὐτὴ ἡ δημιουργὸς τῆς καταστάσεως ταύτης. Καὶ ἡ μορφὴ αὕτη δὲν ἦτο εὐκρινής, δὲν ἦτο καθαρά, δ νοῦς μου δὲν εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀντιληφθῇ αὐτῆς. Είχε τοὺς ξανθούς πλοκάμους καὶ τοὺς ὄφθαλμοὺς τῆς ὑπάρξεως ἐκείνης, μεθ' ἣς συνεδούμην, ἐκέπτη τὸ εὐλύγιστον σῶμα τῆς συμπλωτῆρος, ἥν ἐγνώρισα πρὸ δάλιγου, ἔφερεν ἐπὶ τῶν χειλέων τὸ μειδίαμα τῆς τελευταίας καὶ ἐφ' ὅλης τῆς μορφῆς μιακεχυμένην τὸν μελαγχολίαν τῆς πρώτης. "Ονειρον ἡ πραγματικότης, δημιούργημα τῆς φαντασίας ἡ τῆς σκέψεως, ἡ ὀπτασία αὕτη μὲ ἐτάραξε καὶ μὲ συνεκίνησε καθ' ὅλην τὴν νύκτα, καὶ τὴν πρωῒν, ὅταν ἤγερθην, εὔρον τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης μου ὑγρὸν ἐκ τῶν δακρύων.

"Αμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ὥλου τὸ ἀτμόπλοιόν μας ἔρριπτε τὴν ἄγκυραν ἐν τῷ μικρῷ λιμένι τοῦ Ἀλιβερίου. Ἐνεδύθην ταχέως, καὶ ἀνῆλθον εἰς τὸ κατάστρωμα. Ὁ ἥλιος ἔρριπτε τὰς ἀκτίνας του εἰς τὰ γαλανὰ ὄδατα τοῦ εὐδοϊκοῦ κόλπου καὶ

ἡ περίβουνος παραλία καὶ οἱ ἐν αὐτῇ οἰκίσκοι καὶ πέραν ὑψηλότερον τὸ πολυστάφυλον χωρίον καὶ καταντικύρ τὰ σκελετώδη λειψάνα ἐνετικοῦ πύργου, ἐχρυσοῦντο θαυμάσια τὴν ἀποψίν καὶ ἐπαγωγὴ τὴν φαντασίαν. Ἐπεδόθην εἰς τὴν ἀπόλαυσιν αὐτῶν καὶ οἱ ὄφθαλμοί μου πλανώμενοι ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέρους εἰς τὸ ἔτερον, ἐπανεπάνοντο εἰς τὰς γραφικὰς στολὰς τῶν χωρικῶν, συναθροισθέντων μετὰ τῶν ὑμίνων τῶν κάτω εἰς τὴν παραλίαν πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ἐπιβατῶν.

Αἰφνιδίως πολὺ πλοσίον μου πᾶκουσα τὴν φωνήν της. Ἡτο ἐκείνη, ἡ νεαρά ταξειδιώτισσα, πῖτις συνωμίλει καὶ ἐγέλα ἀπάνθως μετὰ τοῦ πλοιάρχου. Ἐν τῇ ἐωθινῇ αὐτῆς ἐνδυμασίᾳ, ὑπὸ τὸ μετὰ φιλαρεσκείας ἀπημέλητον αὐτῆς καὶ ἐν τῇ πρωινῇ αἴθρῃ τοῦ προδώπου τῆς ἐφαίνετο πλειότερον ωραία, πλειότερον θελγούσα, ὅλης καὶ πλειότερον δμοιάζουσα πρὸς τὴν ἄλλην. Ἐρρίγνησα καὶ ἀνεσκιρτύσα αἰφνιδίως μόλις ἐστράφην. Οὐδέποτε δομούτης μιγαλειτέρα ὑδύνατο νὰ εὑρεθῇ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐκείνοι οἱ μεγάλοι γαλανοί ὄφθαλμοί, καὶ τὸ ἀθρονόν χρυσίον τῆς κόμης, καὶ οἱ καλύπτοντες τὸ κρινόδευτον μετώπον πλόκαμοι, καὶ ἡ καθ' ὅλου ἔκφρασίς τοῦ προσώπου, δὲν παρῆλασδον ποσῶς ἐκ τῶν γνωστῶν μοι χαρακτηρικῶν, ἀτινα ἐπιφράσσοντας τὴν φυγήν μου.

Καὶ ἀκουσίως, οἵονει ἐν ἀπάτῃ διατελῶν, ἐσύρθην, δχι ἐβάδιωα, πρὸς αὐτήν, τὴν ἐπλοσίασα καὶ τὴν ἔβλεπον σιωπηλὸς ὡς ἡλιθιος. Ἐκείνη ἐσπευσε νὰ μὲ ἐξαγάγῃ τῆς θέσεως ταύτης.

— Βλέπετε, μοὶ εἴτε κατώρθωσα νὰ ξυπνήσω πρωὶ διὰ νὰ θαυμάσω τὴν θάλασσαν αὐτήν, τὴν ὁποῖαν ἀγαπᾶτε, ἐν φόρθεος μου κοιμᾶται ἀκόμη. Τι λέγετε· θὰ εἶνε καὶ σῆμερον καλή, δύον χθές;

— Δὲν πρέπει νὰ ἀμφιβάλλετε, τῇ εἴπα μιχανικῶς καὶ ἐξηκολούθουν νὰ τὴν παρατρῶ.

Δὲν ἀντιπλάξαμεν οὐδὲ λέξιν ἐπὶ πλέον. Ο πολύτιμος θεῖος, σονδαρός, μὲ ὄφθαλμούς φαρεῖς, μὲ συνωφρυσούμενην ὄψιν, ἐφθασε τὴν στιγμήν ἐκείνην πλοσίον μας καὶ χαρμόμενος σχεδὸν ἐχαιρετίσεν ἡμᾶς. Ἡτο ἀκόμη ὑπνολόγος.

"Οταντὸ ἀτμόπλοιόν ἀνείλκυσε καὶ πάλι τὴν ἄγκυραν εὑρέθημεν πάντες ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ πλοιάρχου. Εἰς ὅλιγα λεπτά, ἔγκατελείπομεν πολὺ μακράν τὸ Ἀλιβέριον. Ἐπλέομεν μεταξὺ τῶν στενωμάτων τοῦ Εὐδοϊκοῦ κόλπου καὶ ὁ «Πηνειός» διέσχιζε τὰ γαλανώτερα ὄδατα τῶν ἐλληνικῶν θαλασσῶν ἀμιλλώμενος πρὸς τοὺς δελφίνας, οἵτινες παίζοντες πέριξ ὑμῶν ἀνεπίδων μετὰ παροφθαλμιστικῆς ταχύτητος ἐκτὸς τοῦ ὄδατος, ἐπέτων ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ κατόπιν ἐβυθίζοντο καὶ ἀνεφαίνοντο ἀπωτέρω.

Μετὰ παρέλευσιν ὁρας ἐνεφανίζετο πρὸ ὑμῶν ἡ ἀλιτευνής ἀκτὴ τῆς Ἐρετρίας μὲ τοὺς κατὰ σειρὰν τεταγμένους οἰκίσκους αὐτῆς καὶ καταντικύρ τὸ μάγον τοπεῖον τοῦ Ὁρωποῦ μετὰ τῆς ἐν αὐτῷ γοτθικῆς ἐπαύλεως, πῖτις φαίνεται ἐπισκοποῦσα τὸν κόλπον.

Κλίνων ὑπὸ τὸ βάρος ἀριστου τινὸς σκέψεως, μὲ τὴν κεφαλὴν στριζούμενην ἐπὶ τῆς χειρός, μὲ τοὺς ὄφθαλμούς διαρκῶς πλανωμένους εἰς τὸν παραπλανηθένταν ἀκτῶν, σιωπηλὸς, ἀδρανῆς, ἐφρέμβαζον ἀπὸ τῆς θέσεώς μου μακρὰν πάσης κοινωνίας πρὸς τοὺς περὶ ἐμέ. Τὸ φάσμα τοῦ παρελθόντος ὠρθοῦτο ἐνώπιον μου μοὶ ωμίδει μιστηριώδως καὶ πᾶκουν τὴν φωνὴν του, φωνὴν σκληράν, λυπηράν, φρικώδην, λαμβάνοντας τὸν τόνον ὄλων τῶν γυναικῶν, διασείχον ἀγαπήσει ποτέ, ὄλων τῶν ἀπελθέντων ὄμοιών των ἀπόσπασμαν, ὄλων τῶν παρελθούσων ὑμερῶν, ὄλων τῶν ἀπομονωθέντων φίλων. Καὶ η φωνὴ αὕτη, φαθεῖα ως ὁ μυκηθύδης τῆς θαλάσσης, μὲ ἐπληπτεν εἰς τὸν καρδιαν, μὲ δεκανεν ως ὄφις, μοὶ κατέσχιζε τὰς σάρκας.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐτέρα φωνὴ γλυκεῖα, παρηγορητική, διειδύνουσα ως μελῳδία εἰς τὴν καρδιαν, ἀλλει νὰ μὲ ἀποσπάσῃ ἐκ τῶν σκέψεων μου. Ἡτο ἐκείνη. Ἐστηρίχων ἐπὶ τοῦ τοιχώματος τῆς γεφύρας καὶ ἐστη πλοσίον μου μετὰ τοσαύτης οἰκείτητος, ὥστε μὲ ἐξέπληξεν.

— Ηθαλασσία αὔρα ἐρρίπιζε τὸν κόμην της καὶ μερικοί πλόκαμοι αὐτῆς ἀναρπαζόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου προσέψανον τὸ πρόσωπόν μου.

— Ρεμβάζετε, μοὶ εἴτε μετὰ παιδικῆς ἀφελείας.

— Ναι, τῇ ἀπεκρίθην στρεφόμενος. Βλέπετε πόσον ώραίον μέρος εἶνε ἐκείνο τὸ χωριδάκι ἐκεῖ-κάτω μὲ τὴν κομψήν αὐτήν επανάληψην.

— Πολὺ ώραίον. Τι μέρος εἶνε ξεύρετε;

— Ό "Ωρωπός.

— Καὶ ἡ ἐπαυλίς αὐτή;

— Ανίκει εἰς τὸν κ. Συγγρόν.

— "Α! εἶνε ἔξοχος τοποθεσία· ἀξίζει κανεὶς νὰ τὴν ζωγραφίσῃ.

— Θα τὸ ἔκαμνον ἐὰν ἥδυνάμην. Δυστυχῶς δὲν κατώρθωσα νὰ μάθω ούτε δύο γραμμάτων νὰ σύρω.

— Νὰ σᾶς τὸ ζωγραφίσω τότε ἐγώ, ὑπέλαβε. Καὶ ἐσπευσε κάτω εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐλαφρὰς δωροκάκις. Μετ' ὀλίγον ἀνῆλθε κρατούσα μικρὸν λεύκωμα καὶ μολυβδία.

— "Έχω ἐδῶ διαφόρους ιχνογραφίας, εἶπε, μὰ δὲν ἀξίζουν, τὸν κόπον νὰ τὰς ιδύπτε. Εἶνε παιδικὰ πράγματα.

Καὶ συγχρόνως ἐκαθέσθη ἐπὶ τὸν ναυτικού σκύμποδος, πᾶκουξε τὸ δεύτερον εἰκόνης της τοποθεσίας της τοπεῖας, καὶ μεθ' ικανῆς ἐπιδεξίτητος πρέξατο νὰ σύρῃ ώραίας γραμμάτων, φίπτουσα τὰ βλέμματά της ἐκάστοτε ἐπὶ τοῦ ιχνογραφουμένου τοπείου.

— Εν τῇ στάσει ταύτη ἦτο ἐξόχως ώραία.

— Εντὸς δὲν πρέπει τοπεῖον εἶχεν διεπάσθητο τοπεῖον εἰκόνης της τοπεῖας της τοποθεσίας της τοπεῖας.

— Δὲν γνωρίζω ἐὰν ἐπέτυχα, προσέθηκεν. Ἐν τούτοις περιμένετε δταν κατέλθωμεν κάτω νὰ τὸ συμπληρώσω. Ἐδῶ δὲν δύναμαι νὰ στηρίξω τὸ χέρι μου. Πῶς σᾶς φαίνεται;

— "Ω! εἶνε ώραιότατον.

— Τότε θὰ ἀποσπάσω τὴν σελίδα αὐτὴν νὰ σᾶς τὴν δώσω ως ἐνθύμησιν, μοὶ εἴπε μειδιῶσα.

Καὶ προσῆλωσεν ἐπ' ἐμοῦ τοὺς σπινθόροβοιοῦντας ὁφθαλμούς της, ὃς ἐὰν οἴθεται νὰ ἔξιγνιάσῃ τὶ ἑσκεπτόμυν.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, ἀπήντησα. Θὰ μοῦ ὑπενθυμίζῃ πάντοτε τὴν συνάντησίν μας ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου.

— Πάντοτε, δὲν εἰνεὶ δυνατὸν βεβαίως, ὑπέλαβεν ἐπιχαρίτως μετὰ τοῦ θαυμασίου ἐκείνου μειδιάματος, ἀλλὰ τούλαχιστον μέχρις ὅτου φθάσετε εἰς τὴν Θεσσαλονίκην.

Οἱ λόγοι οὗτοι μὲ ἔξεπληξαν. Δὲν ἐπεριμένον νὰ τοὺς ἀκούσω ἀπὸ τοῦ στόματός της. Ἀλλὰ ἐλέγοντο μετὰ τοδαύτης παιδικῆς ἀφελείας καὶ ἀπλότητος, μετὰ τοδαύτης φυσικῆς ἐλευθερίας, μετὰ τοδαύτης ἀγνότητος, ώστε ἥδυνατο τὶς νὰ θεωρήσῃ αὐτοὺς ὡς φυσικὸν ἀπόρροιαν τῆς ὄμηλίας μας, ὑφ' ἣν οὐδὲν ὑπεκρύπτετο.

— Απεναντίας, τῇ εἶπον· τοιαῦται συναντήσεις δὲν λησμονοῦνται. Ἀλλως τε συνείθησα νὰ διατηρῶ δῆλας τὰς ἀναμνήσεις τῶν ταξειδίων μου.

Καὶ εἶτα προσέθηκα.

— Σεῖς λοιπόν, δὲν φθάσετε αὔριον εἰς Βῶλον θὰ λησμονήσετε εὐθὺς τὸ σπουδινόν ταξειδί σας, ἵνα ἀπὸ τὰ ωραίτερα ποῦ ἐκάματε ποτέ;

— "Οχι! μοὶ ἀπίντηδε μὲ φωνὴν μόδις ἀκούσθεῖσαν καὶ οἱ ὁφθαλμοὶ της, βιθισθέντες εἰς τὸ κενόν, ἐμειναν πρὸς στιγμῆναν ἀπλανεῖς. Ἐσκέπτετο...

Εἶτα ὥσει ὥμιλει καθ' ἐαυτὴν τὴν γκουστά ψιθυρίζουσαν.

— Αὔριον το πρωΐ! "Ω καλλίτερα νὰ μὴ ἐφθάναμεν ποτέ. Καὶ ἐβυθίσθη ἐκ νέου εἰς ρέμβην.

Ἔτοι ἡ τρίτη φορά, καθ' ἦν μοὶ ἔδιδε νὰ ἐννοήσω διτὶ κατὶ τὴν ἑτάραττε σχετικὸν πρὸς τὴν εἰς Βῶλον ἐπιστροφήν. Ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἀπέτεινα αὐτῇ οὐδεμίαν ἐρώτησιν, φοβούμενος μήπως δάδω καὶ ἐκ τρίτου ὡς ἀπάντησιν τὴν σιωπὴν της.

"Ηδη εἰσπρόχμεθα εἰς τὰ στενώματα τῆς Χαλκίδος. Μετ' ὀλίγον ἐφάνη ὑμῖν τὸ Βούρτζι μὲ τὴν κατάφωτον ἀλιτευῆ ἀκτὴν του καὶ μακρόθεν ἐπὶ τοῦ ὑψώματος ὁ Καρά-μπαμπᾶς, τὸ ἐνετικὸν φρούριον, ὅπερ δῆλοτε ἐν παλαιοτέροις χρόνοις ἐδέσποιε τῆς διόδου τοῦ πορθμοῦ. Αἱ ἐλικοειδεῖς κοῖται μὲ τὰ γαλανά των ὕδατα ὑπεδέχθησαν μετά τινα λεπτὰ ἥμας καὶ ἡ Χαλκίς ἐνεφανίσθη ἐνώπιον μας μὲ τὰ παράδοξα ἐρείπια τῶν τειχῶν της.

Ἡ θέα των μόδις ιδχυσε ν' ἀνακαλέσῃ τὴν νεαρὰν ὄνειροπόλον ἀπὸ τῆς ρέμβης της. Νοὶ ἐζήτηδε τὸ τηλεοκόπιον μου καὶ ἐπεδόθη ἀπλότως εἰς τὸ νὰ παρατηρῇ αὐτά.

Τὸν στιγμὴν ταύτην τὸ πλῆθος τῶν ἐπιβατῶν συνεκεντρώθη περὶ ἥμας. Ἐπρόκειτο νὰ διέλθωμεν τὴν γέφυραν τοῦ πορθμοῦ, τοῦ διέμυματος εὐνοϊκοῦ ὄντος. "Ηδη τὰ πάντα πίτιμάθησαν, ἡ φοινικῆς ἀνεπετάσθη, ἡ γέφυρα ἴνεώγη ἐκατέρωθεν, καὶ ὁ πλοιάρχος ἐν τῷ ἄμα διέταξε τὸν πιδαλιούχον νὰ τηρήσῃ εὐθεῖαν γραμμήν. Τὸ σκάφος δισταχῶς διπυθυνθεὶς πρὸς αὐτήν. Καὶ συσδωρευθέντες πάντες ἐν μιᾷ θέσει μετ' ἀφάτου ἥδονῆς καὶ

συγκινήσεως ἱκολουθοῦμεν τὴν πορείαν αὐτοῦ, μέχρις ὅτου προσηγγίσαμεν τὸν πορθμὸν καὶ μεθ' ὧλης τῆς ταχύτητος διῆλθομεν τὴν γέφυραν, διεκπεραιωθέντες εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος.

Γ'.

Ἐπωφεληθεὶς τῆς σταθμεύσεως τοῦ ἀτμοπλοίου ἐξῆλθον εἰς Χαλκίδα.

"Οταν ἐπέστρεψα ἐκ νέου ἐπ' αὐτοῦ εὔρον τὴν μικρὰν μου κάτω ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς πρώτης θέσεως καταγινομένην εἰς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἰχνογράφημάτος της.

— Δοιπόν πώς σᾶς ἐφάνη ἡ Χαλκίδα; μοὶ εἶπε μόδις μὲ εἶδε.

— "Ως δῆλαι αἱ μικραὶ πόλεις τῆς Ἑλλάδος. "Αλλως τε εἰχον ἐξέλθει καὶ ἀλλοτε ἐδῶ. Καὶ ὁ θεῖός σας; ήρωτησα εἴτα μὴ βλέπων αὐτὸν ἐν τῇ αἰθούσῃ.

— "Ο θεῖος μου κοιμᾶται." Ήτοι συνειθίζει πάντοτε μετὰ τὸ γεῦμα. Ἐγὼ δῆλος δὲν δύναμαι καὶ εὔρον ἐνασχόλουσιν καλῶν 'ἢ τὸ ἰχνογράφημά σας.

"Εστην πλησίον της καὶ τὴν παρεπήρουν ἐργαζομένην. Ἐκείνη ἐξηκολούθει εἰσέτι σύρουσα δέιγας γραμμάς. Είτα ἡ ροδόδανευκος χειρὶς ἀπέσπασε τοῦ δευτέρου ματος τὴν σελίδα καὶ μοὶ εἶπε.

— Σᾶς τὸ προσφέρω, καίτοι τόδον δοχημόν. "Οταν καμμία φορὰ τὸ βρῆτε μεταξὺ τῶν δάλων τοῦ γραφείου σας ἐνθύμητο με.

Ἐπαιδικὴ φωνὴ της εἰς τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις μοὶ ἐφαίνετο πλέον ἡ ἀσθενής. "Ελαδον τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο τοῦ χάρτου ἐκ τῶν χειρῶν της καὶ ὀθούμην ὡς ἔξ ενετίκτου νὰ τὸ ἀσπασθῶ. Μόνην ἡ περιπάθεια τῆς ἐκφράσεως της ἐν τῇ παιδικῇ ἀθωτότητι τοῦ ὑφους της ἥδυνατο νὰ μὲ συγκινήσῃ τοιουτορόπως.

— "Α! σταθῆτε, ἐπανέλαβεν, ἀναλαμβάνοντα καὶ πάλιν αὐτό.

Καὶ κύψασα ἐγράψε μὲ σφαλεράν χειρὰς εἰς μίαν δικραν τοῦ χάρτου κάτωθι τοῦ ἰχνογράφημάτος της: "Ἀγγελική."

Ἄνεγνωσα τὸ δόνομα τούτο μὲ τὴν λεπτὴν γραφήν του καὶ πρὸς στιγμὴν ἥθετάθησαν ἐμαυτὸν καταλαμβανόμενον ὑπὸ ἡλίγγου. Ιοίας λοιπόν τύχης ἐγινόμην παίγνιον ἡ ποία ιδιοτροπία αὐτῆς μοὶ ἐφερεν ἐνώπιον μου τοιαύτας παραδόξους ὅμοιότητας, ἵνα μὲ ταράσσωσι καὶ ἐκεῖ, ἐνθα πληπίζον νὰ εὔρω ἡσυχίαν καὶ ληθῶν; Εἶνε δυνατὸν λοιπόν νὰ εὔρεθῶσι δύο πλάσματα τόδον ὄμοια πρὸς δῆληλα, ώστε πρὸς στιγμὴν νὰ ἐκλαμβάνῃ τις τὸ ἀντὶ τοῦ ἐτέρου;

— "Η γραφὴ ἐκείνη μοὶ ἐφάνη πολύ, πολὺ γνωστή. Τὴν εἰχον δῆρ καὶ δῆλοτε. "Ητο ἡ γραφὴ της ἡ ιδία, ἀπαράλλακτος, τελευτῶσα εἰς τὴν αὐτὴν τρομῷδην ἀπολεπτυνσιν αὐτῆς μεταξὺ τῆς τελευταίας αὐτῆς ὁμοιότητος μὲ τὴν λεπτὴν γραφήν της. Καὶ ἡ τελευταία αὐτῆς ὁμοιότητος μὲ τὴν λεπτὴν γραφήν της μὲ συνέτριψε, μὲ ἐδύθισεν εἰς ρέμβην.

— Εκείνη παρεπήροπε τὸ τοιοῦτον καὶ μὲ διέκοψεν.

— "Αφηρέθητε, μοὶ εἶπεν.

— "Οχι, ἀπεκρίθην προσποιούμενος. Εὐ-

τε τοῦ τὸν Βῶλον σᾶς συμβουλεύει νὰ μὴν ἀφίστετε τὴν ζωγραφικήν σας.

— "Σ τὸ Βῶλο! ἀλλοίμονον, ἐψιλούρισθα τὰ ξεχάσω δῆλα ἐκεῖ. Καὶ τὰ λεπτεπίλεπτα στήθη της ἐδόνησεν ἐλαφρός στεναγμός.

— Διατί; ήρωτησα. Μήπως δὲν θὰ ἔχετε καιρόν;

— Ναι! δὲν θὰ ἔχω, εἶπε καὶ τὸ πρόσωπό της ἐλαβε περίλυπον ἐκφρασιν.

Διεκόπημεν αἰφνιδίως ἐκ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ θείου.

Μετ' ὀλίγον ἀγνῆλον ἀμφότεροι εἰς τὸ κατάστρωμα καὶ ἐμεινα μόνος ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ἐξαντληθεὶς ἐκ τῶν ἀλεπαταλῆλων συγκινήσεων καὶ τῆς κοπώσεως κατὰ τὴν ἔξοδον εἰς Χαλκίδα εἰσῆλθον ἐν τῷ κοιτωνίσκῳ μουκαὶ ἀπεκομῆθην ὑπὸ συγκεχυμένα ὄνειρα μέχρι τῆς ἐσπέρας σχεδόν...

— Οταν ἐξύπνησα ὁ «Πνειός» πίγκυροβόλει ἔξωθεν τῆς Στυλίδος, ἀλλ' ὁ καιρὸς πρὸ δρας είχε μεταβληθῆ. Ιόχυρδς βρέρεις ἀνεμος, κατερχόμενος ἀπὸ τοῦ καταντικοῦ ἀκρωτηρίου, ἐτάρασσε τὸν θάλασσαν ἀπὸ τοῦ πυθμένος, καὶ τὸ σκάφος ἐκλυδωνίζετο ὡς κέλυφος καρύου ὑπὸ τῶν κυμάτων. Δύο - τρεῖς λέμβοι βοηθούμεναι διὰ τῶν ιστίων εἰχον κατορθώσει νὰ πλησιάσωσι τὸ πλοῖον καὶ οἱ διὰ τὴν Λαμίαν πρωσιμένοι ἐπιβάται μόδις κατωρθωσαν νὰ ἐπιδῶσιν αὐτῶν. Καὶ δοταν ἀπεμαρκύνθησαν διευθυνόμενοι πρὸς τὴν ἡμίσειαν σχεδόν δραν ἀπέχουσαν παραδίλιαν πάντες παρικολουθήσαμεν αὐτούς διὰ τῶν βλεμμάτων μετὰ περιεργειας καὶ δόσοις, καθ' ὅδον ὁ ἀνεμος ἥδυνατο νὰ ἀνατρέψῃ τὰς λέμβους.

— Εν Στυλίδι δὲν ἐσταθμεύσαμεν εἰμὶ ὅσδον ἐχρειαζετο διὰ τὴν ἀποβίβασιν τῶν ἐπιβατῶν.

— Οταν προξάμεθα καὶ πάλιν τοῦ πλοῦ ἀνεζήτησα ἐπὶ τῆς γεφύρας καὶ κάτω ἐν τῇ αἰθούσῃ τὴν νεαράν συμπλωτῆρά μου, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐπανεύρον. Ταραχθεῖσα ἐκ τῆς τρικυμίας είχεν ἀποσυρθῆ ἐν τῷ κοιτωνίσκῳ της, φαίνεται δὲ διτὶ ὑπέφερε πολὺ, καθ' ὅδον ἐβλεπον τὸν πολύταρκον θείον μεταβαίνοντα ἀπὸ δρας εἰς δραν, ὅπως παράσχῃ αὐτῇ τὰς περιποιήσεις του.

Τὸ ἐσπέρας ὥσταύτως δὲν ἐλαβε μέρος εἰς τὴν τράπεζαν πρὸς μεγάλην μου θλῆψιν καὶ εἰς μάτην ἀπὸ τῆς θέσεως μου ἐρριπτον μελαγχολικῶς τὰ βλέμματα εἰς τὴν ἡμιάνοικον θύραν τοῦ κοιτωνίσκου, ἐντὸς τοῦ διοίσι έκρυπτετο ὁ μικρὸς ἀγγελος.

Δ'.

— Ολην τὴν ἡμέραν ἡ τρικυμία ἐμαίνετο ἐν τῇ θαλάσσῃ. Οὐδέποτε ἐνθυμήθησαν τοσαύτην θαλασσοταραχὴν ἐν μηνὶ Μαΐῳ.

Τὴν πρωιάν ὁ ἀνεμος ἐκόπασε καὶ παλινή σπανήλαθε καὶ πάλιν μὲ δῆλα της τὰ έφερεντα θέληγυτρα. Ποτὲ δὲν ἥδυνατο τις νὰ φαντασθῇ διτὶ τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο κατοπτρον, ἐφ' ὃν πλέων ἐκαποτορίζετο ὡς τρίτων ὁ «Πνειός», πρὸ δῆλην ἀκόμη δρῶν ἐβρεμε καὶ ἐπλατάγιζε μανιωδῶς περὶ τὰ πλευρά του. Ὁ Παγαστικὸς κόλπος, ὁ ωραιότερος ίσως κόλπος τῆς Ελ-

λάδος, δμοίαζε μεγάλινν δίμνην τῆς δποίας δὲν ἐτάρασσε τὴν ἐπιφάνειαν οὔτε ριπή αῆρας. Περὶ τὴν ὅγδον πρωινὴν ὥραν εὐρισκόμεθα δλίγα μόνον μίλλια μακρὰν τοῦ λιμένος τοῦ Βώλου. Ἐνωρίτατα ἐγερθεὶς κατέλαβον πρῶτος ἐκ τῶν ἐπιβατῶν θέσιν ἐν τῇ γεφύρᾳ τοῦ πλαισίου καὶ εἰσῆθεν ἐπὶ μακρὸν ἀπῆλαυσθα τῆς θέας τοῦ καταφύτου Πλαίου καὶ τῆς μαγικῆς ἀπόψεως τῶν πέριξ ἀκτῶν μετὰ τῶν πολυαριθμῶν χωρίων, ὃν δὲν γνωρίζω τίποτε ποιτικώτερον. Εἴτα λαδῶν ἐκ τῶν θυλακίων μου τὸν Autran, τὸν κλασικὸν ποιτηνὸν τῆς θαλάσσης καὶ ἀχώριστον τῶν ταξιδίων μου σύντροφον, ἐπεδόθην εἰς τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ. Αἰφνιδίως ἀπαστράπτουσα ἐκ τῆς χάριτος καὶ τῆς πρωινῆς δροσερότητος τοῦ προσώπου της ἔστη πλαστὸν μου ἡ νεαρὰ ταξιδιώτισσα.

— Α, μοὶ εἶπε, κύριε· αὐτὴν ἡ θάλασσα σας, τὴν δποίαν τόσον ἔξεθειάζετε χθὲς, καθ' ὅλην τὴν νύκτα μᾶς ἔκαμεν δλους μας νὰ ὑποφέρωμεν. Δὲν ἐκλείσαμεν καθόλου τὰ μάτια.

— Τὸ πιστεύω, ἀπεκρίθην, ἀλλὰ ἰδού· ἐπειτα ἀπὸ μίαν ὥραν τὸ πολὺ θὰ εἰσθε εἰς τὸν Βώλον.

— Εἰμεθα δοιπόν πλοσίον; ἐπανέλαβε.

— Πάρα πολύ. Βλέπετε κάτι τι λευκάζον ἐκεῖ-κάτω;

— "Α! Μάλιστα.

— Εἶνε τὸ τέρμα τοῦ ταξιδίου σας. Ἐν φέγω ἔχω εἰσέτι νὰ διαπλεύσω θαλάσσας.

— Τὸ γνωρίζω, μοὶ εἶπε μὲν φωνὴν θυγατρὸν καὶ περιπαθῆ, ἡ δποία ἔφαίνετο ἔξαρτωμένην ἀπὸ ἐνδομύχου σκέψεως. Ἀλλὰ πόσον εἰσθε εὐτυχῆς διὰ τοῦτο!

— Πιστεύετε; ἐψιθύρισα, παραπορῶν αὐτὴν. Ἀλλ' εὐτυχῆς εἶνε ἐκεῖνος, ὁ δποίος μεταβαίνει ὅπως τεθῇ ὑπὸ τὴν σκέψην τῆς πατρικῆς στέγης.

— Εἶνε ἀληθεία, ὑπέλαβεν, ἀλλά...

Καὶ διεκόπη ώσει φοδουμένη νὰ ὅμιλησῃ. Ἐπεκράτησε σιωπὴ δλίγων λεπτῶν, καθ' ἣν ἀμφότεροι ἐρρίφθημεν εἰς σκέψεις. Εἴτα πήθελος νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν δημιαίν της.

— Τὶ ἐδιαβάζατε ὅταν σᾶς διέκοψε; ήρωτισε.

— Τὸν Autran· εἶνε ἔνας ποιτής, ὁ δποίος ἔχει γράψει δλον αὐτὸν τὸν ὄγκωδον τόμον διὰ τὴν θάλασσαν.

— "Α! μοὶ εἶπε. Σεῖς πάντοτε τέτοια ἀγαπᾶτε.

Καὶ ἔκψεν ἐπὶ τοῦ βιβλίου καὶ ἀνέγνωσθεν ὑψηλῷ τῇ φωνῇ.

Adieu, madame, adieu... Ce soir, au crépuscule,
Je vais rouler enceor sur le pont du steamer.
Ermite aux deux charmants, alors dans la cellule,
Songez au pèlerin qui s'en va sur lamer.

Καθ' ὃν χρόνον ἀνεγίνωσκεν εἶχον προσπλέσει τὰ βλέμματά μου ἐπὶ τῆς μορφῆς της. Ὁταν ἔθασεν εἰς τὴν τελευταίαν λέξιν ἡ δψις τῆς μετάλλαξε χροιάν καὶ ἡ φωνὴ της ἔδαινεν ἔξασθενοῦσα.

— Οραῖοι στίχοι, ἐψιθύρισε, καὶ ἔμενεν ἐπὶ ὥραν ἐν ἀφαιρέσει. Εἴτα αἰφνιδίως στραφεῖσα:

— Νὰ δᾶς εἰπῶ, μοὶ εἶπε μὲν φωνὴν περιλυπὸν δσον πλαισίουμεν, τόσον λυποῦμαι.

— Διατί ἵοιπόν; τὴν ἡρώτησα. Τόδου ἀγαπᾶτε νὰ ταξιδεύετε;

— "Οχι, μοὶ εἶπεν. Ἀλλὰ μὲ δόηγοῦν εἰς τὴν δυστυχίαν...

— Σᾶς, Θεέ μου. Πῶς εἶνε δυνατόν, ἀφ' οὐ μεταβαίνετε εἰς τὴν οἰκογένειάν σας.

— Καὶ ὅμως, ἐπανέλαβε μὲ φωνὴν τρομώδη, λιπόψυχον, εἶνε ἀληθές! Μὲ νυμφεύουν μὲ πρόσωπον τὸ δποῖον δὲν γνωρίζω καὶ δὲν ἀγαπῶ.

Καὶ τὸ παλμώδες στῆθος ἐκλονίσθη ὑπὸ βαθέος στεναγμοῦ καὶ οἱ ὄφθελμοι της ἐφωράθησαν ὑγροὶ δακρύων.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲ πολύσαρκος θεῖος ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς γεφύρας καλῶν αὐτῆν.

— Αγγελική, κόρη μου, ἔλλα κάτω νὰ ἐτοιμασθῆς, φθάνουμε πλέον.

Πρόγματι εἰσηρχόμεθα εἰς τὸν λιμένα τοῦ Βώλου.

Ἐκείνη ἀνέλαβεν ἀπέναντι αὐτοῦ τὸ σύνηθες ψῆφος της. Καὶ εἴτα στραφεῖσα πρός με·

— Σᾶς ἀφίνω λοιπόν, μοὶ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ. "Οταν καμμία φορά θὰ εἰσθε μόνος φέρετε σ' τὸ νοῦ δας καὶ ἐμέ...

Καὶ ἡ φωνὴ της ἔτρεμεν ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ ἡ χειρί της, τὴν δποίαν μοὶ ἔτεινεν ἡτο ψυχρά.

Τὴν ἔσφιξα δδον ὑδυνήθην πλειότερον. Καὶ τὴν εἶδον νὰ κατέρχεται τὴν γέφυραν.

Ὄταν τὸ ἀτμόπλοιον ὑγκυροβόλησεν εἰδον τὸ τρυφερὸν ἐκεῖνο πλᾶσμα νὰ κατέρχεται σιγά-σιγά τὴν κλίμακα, πιρετήρηδα διὰ τελευταίαν φοράν τὴν αἰγλεόσσαν κατατομὴν τοῦ προσώπου της καὶ τὴν παροκολούθησα ἀπερχομένην διὰ τῆς λεμβού. Ἐντὸς δλίγου τὴν διέκρινα ἀκόμη διὰ τοῦ τηλεσκοπίου ἀπόδιβαζαμένην εἰς τὴν παραλίαν καὶ εἴτα οὔδεν πλέον. "Η πτωχὴ ὑπαρξίς ἔξηφανίσθη διὰ παντὸς τῶν δόθαλμῶν μου ὡς ἔμελλε νὰ ἔξαφανίσθη μετ' ὀλίγον καὶ ἡ μικρὰ ἀνάμνησις ἣν μοὶ ἀφίπηκε φεύγουσα.

"Οταν ἔθασα εἰς θεσδαλονίκην εἰς μάτην ἀνεζήτησα ἐν τοῖς θυλακίοις μου τὸ ίχνογράφουμά της.

— Αντώνιος Θ. Σπηλιωτόπουλος

ΑΚΑΠΝΟΣ ΠΥΡΙΤΙΣ

Πυρίτης Vielle-Lebel.—Τὸ ἀκαπνὸν καὶ ἀκροτον.—Κοινὴ πυρίτης.—Τὰ ἀέρια, ἀτινα παράγει καὶ δὲγκος αὐτῶν.—"Η ἀρχὴ ἐφ' ἣς βασίζεται τὸ ἀκαπνὸν τῆς πυρίτης.—Βαμβακοπυρίτης ἢ ἔξανιτροκυτταρίνη.—Κυτταρίνη= Cellulose.—Συστατικὰ αὐτῆς.—Μεταβολὴ εἰς νιτροκυτταρίνην.—Μέθοδος παρασκευῆς καὶ συστατικά.—"Οψις ἔξωτερικὴ καὶ ιδιότητες. — Θυδανώδης καὶ συμπεπιεσμένη βαμβακοπυρίτης.—Δύναμις, δηγκος τῶν παραγομένων ἀερίων.—"Η ἐν Λέρῳ ἔκρηξις.—Περιγραφὴ τῆς ἀκάπνου πυρίτης Vielle-Lebel.—Παρασκευὴ καὶ συστατικὰ τῆς ἀκάπνου πυρίτης Smoheles.—Νεωτάτη ρευστὴ πυρίτης.

Σπουδαίας μεταβολὰς ἐπέφερεν εἰς τὴν πολεμικὴν τῆς σῆμαρον ἡ ἀκαπνὴ πυρίτης, ητος κατ' ἀρχὰς ἐκδήλωτη καὶ διαδεδομένη.

ἀκροτος κακῶς, διότι τὸ ἀκροτον ἵνε ἔνεκα φυσικῶν ἀδγων ἀδύνατον· βεβαιον μόνον γεγονός, ἐξ οὐ ἐπήγασε καὶ ἡ φήμη αὕτη, ἵνε δτι πυρίτης Vieille, ης ἐγένετο καὶ γίνεται χρῆσις διὰ τὰ γαλλικά δπλα Lebel, παράγει ἐλάχιστον καπνόν, καὶ κρότον δλιγάτερον τῆς κοινῆς πυρίτηδος. "Ως γνωστὸν ἡ κοινὴ πυρίτης ἵνε μηχανικὸν μῆγμα κατὰ γενικὸν λόγον:

Νίτρου 75 μερῶν βάρους

Ανθρακος 15 "

Θείου 10 "

100

Μεταβάλλεται δὲ κατὰ γενικὸν λόγον ἐν χιλιάργαμα (312/, δράμα) αὐτῆς εἰς διακόδια περίπον κυβικὰ μέτρα ἀερίων μετρηθέντων εἰς 0/, δπερ ισοδιναμεῖ μὲ τὸ ὑπερδεκατετραπλάσιον ἦτοι περὶ τὰς 3000 κυβικὰ μέτρα κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκρήξεως, ἔνεκα τῆς διαστολῆς τῶν ἀερίων διὰ τῆς ἀναπτυσσομένης θερμότητος, πτις λογίζεται εἰς 4000 βαθμούς Κελσίου.

Τὰ ἀέρια ταῦτα αἰφνιδίως παραγόμενα καὶ διαστελλόμενα ἐξοθοῦσι τὴν σφαίραν ἐκ τῆς κάννης μετὰ μεγάλης διναμέως, δὲ κρότος ὀφείλεται κυρίως εἰς τὸν αἰφνιδίων εἰδοδρόμωντα ἐν τῇ κάννῃ ἀτμοδιαφορικὸν ἀέρα, δστις εὐρίσκων ἀραιότατον τὸν ἀντιθέτων χῶρον, ὡς ἐκ τῶν λίαν διασταλλέντων ὑπὸ τῆς θερμότητος ἀερίων, τείνει μεθ' ὅρμης νὰ καταλάβῃ τὸν χῶρον αὐτῶν, ὡς συμβαίνει καὶ ἐν τῷ κενῷ. Ανάλογον κρότον θὰ παραπορήσωμεν διὰ ἀνοίξωμεν αἰφνης ρῆγμα εἰς δοχεῖον τι, οὐ πραώδησμεν διὰ τῆς ἀεραντλίας τὸν ἀέρα.

Πλὴν τῶν ἀνω συστατικῶν ἡ κοινὴ πυρίτης ἐνέρχεται καὶ ὕδωρ 1-2 ἑ. τ. ἑ.

Τὰ κυρίως παραγόμενα κατὰ τὴν καύσην ἀέρα ἴνε:

Ανθρακικὸν δέκυ

Αζωτον

Ανθρακομονοξείδιον

Υδρογόνον

Υδρόθειον

Οξυγόνον.

Ταῦτα πάντα ἴνε ὅχροα διασκορπίζοντα δμως μετὰ τοῦ ὑδραμοῦ τὸν ἀτελῶς καέντα "Ανθρακα καὶ μέρος τοῦ λοιποῦ στερεοῦ ὑπολειμμάτος παρουσιάζουσι τὸν καπνόν. Ο καπνὸς οὗτος συνίσταται κατὰ τὴν ἔξετασιν τοῦ Βούνσεν κυρίως ἐκ:

Θεικοῦ Κάλιου

Ανθρακικοῦ Καλίου

Υποθειώδους Καλίου

Νίτρου, "Ανθρακος καπ. κλπ.

Τὸ δὲ ὑπόλειμμα περιέχει καὶ θειοκάλιον.

Θέλοντες λοιπὸν νὰ ἔχωμεν ἐκρηκτικὴν ὅλην, ἡ ἀς εἰπώμεν πυρίτιδα, μὴ παρέχουσαν καπνὸν πρέπει νὰ λάβωμεν τὰ συστατικὰ αὐτῆς δλῶς ξηρά, τοιαῦτα δὲ καὶ τοιουτορόπως συνδεδυασμένα, δστε νὰ παρέχωσιν ἀφθονον Οξύγονον καὶ δὴ ικανόν, ἵνα μεταβάλῃ δλα τὰ στερεὰ συστατικὰ αὐτῆς εἰς δχροα ἀέρια· διὰ τοῦτο δὲν πρέπει τοιαῦτη πυρίτης ν' ἀποχωρίζῃ "Ανθρακα, δὲν πρέπει ν' ἀφίνηται διατο. "Απὸ τοιούτων σκέψεων δρμῶμενοι βεβαιώσις οἱ τὴν ἀκαπνὸν πυρίτιδα είδαγαγόντες εἰς τὴν πολεμικὴν κατέφυγον εἰς τὴν πρό-